

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu: **A., s. r. o., Š.B.**, IČO: X. proti žalovanému: **JUDr. M.Š., T.Ž.**, zastúpeného advokátom JUDr. J.K., L.T., **o zaplatenie 5 987 366,73 eur /180 375 409,90 Sk/ s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, č. k. 34 Cb 12/01-438, takto**

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, č. k. 34 Cb 12/01-438 v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom z 22. júna 2010, č. k. 34 Cb 12/01-438 zmenu návrhu doručenú Krajskému súdu dňa 10.03.2008 nepripustil, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 319 391,89 eur /100 000 000 Sk/, úrok z úveru

vo výške 524 048,98 eur /15 787 499,70 Sk/, úrok z omeškania vo výške 85 194,70 eur /2 566 575,60 Sk/, poplatok za vedenie účtu 11,95 eur /360 Sk/ a úrok z omeškania vo výške 14,5% ročne z každej nezaplatennej mesačnej splátky úveru vo výške 49 543,19 eur /1 492 538 Sk/, splatnej k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 21.1.1994 až do 14.1.1999, pričom posledná splátka je vo výške 49 541,66 eur /1 492 492 Sk/. Tiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zo sumy 3 319 391,89 eur /100 000 000 Sk/ úrok z omeškania vo výške 14,5% ročne od 15.1.1999 až do zaplatenia. Vo zvyšku návrh zamietol. Uložil tiež žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 5 510,19 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 14 770,80 eur.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podaným návrhom si právny predchodca žalobcu S., a. s., B. uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 180 375 409,90 Sk so 17,88% úrokom z omeškania ročne zo sumy 100 000 000 Sk od 27. novembra 1996 do zaplatenia tak, ako to žalobca upresnil v podaní doručenom krajskému súdu dňa 25. júla 2001.

Na pojednávaní dňa 22. júna 2010 súd uznesením žalobcom navrhovanú zmenu zo dňa 10.03.2008 nepripustil, pretože žalobca nenavrhol vstup ďalšieho účastníka na strane žalovaného do konania postupom podľa § 92 O. s. p., a to z dôvodu existencie dohody o pristúpení k záväzku dňa 7. apríla 1998, uzavretej medzi S., a. s., B. a spoločnosťou M., a. s., Č. /v súčasnosti L., a. s., P. v konkurze/, podľa ktorej táto spoločnosť pristúpila ako dlžník k dlhu žalovaného popri pôvodnom dlžníkovi.

Súd právne posúdil nárok žalobcu poukazom na ust. § 497, § 501, § 502, § 503, § 506, § 511, § 533, § 369 ods. 1 Obch. zák., § 1 ods. 2, 3, § 13 Zák. o konkurze a vyrovnaní.

Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že na požiadanie žalovaného mu poskytol žalobca na základe úverovej zmluvy uzavretej dňa 14.1.1993 z dohodnutej sumy 100 000 000 Sk sumu 50 000 000 Sk v hotovosti, pričom druhú časť úveru v tej istej výške prevzal žalovaný dňa 22.1.1993. Žalovaný bol v čase uzavretia úverovej zmluvy podnikateľom, preto bol úver poskytnutý v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou na nákup kamiónov, ktorý sa nezrealizoval. Žalovaný prevzatie finančných prostriedkov nepoprel, avšak úver nebol schopný splácať v lehote dohodnutej v úverovej zmluve, v dôsledku čoho oznámil žalobcovi, aby na splatenie úveru vo výške 100 000 000 Sk predal záloh - diamanty, ktoré tvorili predmet záložnej zmluvy. Z výsluchu pracovníkov S., a. s., B.,

ako aj generálneho riaditeľa Ing. O. je nepochybné, že diamanty predané neboli, pretože ich hodnota vyčíslená pred predajom nekorešpondovala s hodnotou uvedenou v pôvodnom znaleckom posudku, vypracovanom pred tým, než bola uzavretá záložná zmluva.

V konaní sa nepodarilo ani navrhovateľovi ani odporcovi preukázať, že úverový vzťah zanikol na základe odstúpenia S., a. s. od úverovej zmluvy. List právneho predchodcu žalobcu zo dňa 19.2.1993 neobsahuje žiadne podstatné náležitosti jednostranného právneho úkonu - odstúpenia od zmluvy - tak, ako to vyplýva z ust. § 351 Obch. zák. Odstúpenie od úverovej zmluvy by muselo byť doručené žalovanému, aby mohli nastať jeho účinky, avšak ani to žalovaný v konaní nepreukázal. K zániku úverového vzťahu nedošlo, a to ani výpoveďou a ani dohodou zmluvných strán, v dôsledku čoho dospel súd k záveru, že úverový vzťah trval až do 14. januára 1999, kedy bola splatná posledná splátka úveru a po tomto termíne sa záväzkový vzťah zmenil na zodpovednostný, v rámci ktorého sa žalovaný dostal do omeškania, resp. pokračoval v omeškaní so splatením celého úveru.

Žalovaný z poskytnutých finančných prostriedkov nevrátil žalobcovi žiadnu sumu, preto povinnosť žalovaného vrátiť 100 000 000 Sk spolu s úrokmi naďalej trvá.

Žalobca aj po dátume 19.2.1993 opakovanými výzvami vyzýval žalovaného na splnenie povinnosti z úverovej zmluvy a rozdiel v cene úveru, ktorý právny predchodca žalobcu vyčísľil vo výške 97 228 000 Sk si žalobca uplatnil v rámci trestného konania vedeného proti žalovanému titulom náhrady škody. Konanie, ktoré začalo voči žalovanému na základe vzneseného obvinenia krajskou prokuratúrou, bolo po podaní obžaloby zastavené. Námietka žalovaného o prekážke prv začatého konania, že ide o tú istú pohľadávku medzi tými istými účastníkmi nie je preto v čase rozhodovania krajského súdu dôvodná /§ 405 Obch. zák./.

Rovnako nemohol prihliadať súd ani na argumenty žalovaného o tom, že uznesenie, č. k. 27 Cb-24K 90/97 zo dňa 16.01.2003, ktorým bol návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného ako dlžníka zamietnutý, je prekážkou res iudicata len preto, že rozhodnutie konkurzného súdu deklaruje, že žalobca nepreukázal, že má voči dlžníkovi pohľadávku z úverovej zmluvy č. 8283046 zo dňa 14. januára 1993, pretože v rámci konkurzného konania nebolo vykonané žiadne dokazovanie na žalobcom tvrdenú skutočnosť a ani na obranu žalovaného. Návrh na vyhlásenie konkurzu musel byť zamietnutý už i z toho dôvodu, že žalobca, ktorý podal návrh na vyhlásenie konkurzu, nepreukázal a nedoložil

existenciu viacerých veriteľov, v dôsledku čoho neboli splnené základné zákonné podmienky pre vyhlásenie konkurzu. Takéto rozhodnutie nemá povahu rozhodnutia vo veci samej, preto nemôže zakladať ani preukážku veci už raz právoplatne rozhodnutej.

V úverovej zmluve zmluvné strany dohodli úroky, ktoré sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, ktoré je dlžník povinný platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už včasného alebo oneskoreného. Úrok za poskytnutie úveru bol dohodnutý medzi zmluvnými stranami vo výške 5% nad základnú sadzbu stanovenú NBS v čase vzniku úverového vzťahu, t. j. ku dňu 14. januára 1993, ktorý podľa zistenia súdu z prehľadu úrokových sadzieb za jednotlivé roky predstavoval 9,5% ročne. Úrok z úveru tak bol dohodnutý zmluvnými stranami na 14,5% ročne z každej nezaplátenej splátky. Zároveň bola dohodnutá jeho splatnosť, a to mesačne spolu s inkasom jeho výšky z účtu žalovaného špecifikovaného v úverovej zmluve. Pre výpočet úrokov sa podľa bankových zvyklostí počíta rok ako 360 dní, pričom z ust. § 264 Obch. zák. vyplýva, že pri určení obsahu záväzkového vzťahu sa prihliada k obchodným zvyklostiam, ktoré neodporujú zmluve alebo zákonu. Rovnako § 1 ods. 2 Obch. zák. predpokladá aplikáciu zvyklostí, ak riešenie určitej otázky z Obchodného zákonníka nevyplýva inak. Výpočet úroku z úveru vyplýva z aktuálneho výpisu z úverového účtu predloženého žalobcom ku dňu 22. januára 2001, pričom je z neho zrejmé, že splatnosť mesačných splátok, tak ako to bolo dohodnuté v úverovej zmluve, bola odložená až do termínu prvej splátky ku dňu 20. júlu 1993, pričom od poskytnutia prvej časti úveru vo výške 50 000 000 Sk, t. j. od 14. januára 1993, ako aj z druhej splátky od 22. januára 1993 vyúčtoval žalobca žalovanému úrok z úveru v dohodnutej výške, pričom v účtovaní úroku z úveru pokračoval aj potom, ako žalovaný nezaplatil 20. júla 1993 prvú splátku, a to až do 31. decembra 1993, dokedy si úrok z úveru žalobca voči žalovanému uplatnil. Výšku úroku z úveru podľa zmluvy vypočítal žalobca v sume 15 787 498 Sk a ďalší úrok z úveru si už voči žalovanému ani nevyúčtoval ani v konaní neuplatnil.

Uplatnil si aj právo na úrok z omeškania za oneskorenú úhradu úroku z úveru, ktorý žalovaný nezaplatil, rovnako ako ani splátky úveru a ktorý vyčíslil žalobca ku dňu 31. decembra 1993 v sume 2 566 575,60 Sk. Žalobca si zároveň uplatnil aj poplatok za vedenie účtu vo výške 360 Sk bez bližšej špecifikácie.

Ďalší úrok z omeškania si žalobca uplatnil za obdobie od 1. januára 1994 do 26.11.1996 vo výške 17,88% ročne, pričom ho označil v „aktuálnom výpise“ ako úrok

zákonný, na ktorý by mu bolo vzniklo právo len za predpokladu, že by bol v konaní preukázaný, že úverový vzťah ku dňu 31. decembru 1993 zanikol. Žalobcovi však nevzniklo právo účtovať zákonný úrok z omeškania vo výške 17,88%, pretože v úverovej zmluve úrok z omeškania zmluvné strany dohodli v čl. IV tak, že tento zodpovedá rozdielu medzi dohodnutým úrokom z úveru a výškou 29%, t. j. výšku úroku z omeškania zmluvné strany dohodli na 14,5% ročne. Krajský súd preto nemohol priznať žalobcovi ním stanovenú výšku úroku 17,88%, ale len 14,5% ročne tak, že namiesto žalobcom uplatnenej sumy, ktorú presne nešpecifikoval, a to napriek viacerým výzvam a ktorú označil len ako úroky z omeškania zákonné, ktorý údaj nebol preskúmateľný, tak, že priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 14,5% ročne z každej mesačnej splátky úveru, ktorá bola dohodnutá zmluvnými stranami vo výške 1 492 538 Sk, splatnej k 20 dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 21. januára 1994, a to až do 14. januára 1999, dokedy bol dohodnutý úverový vzťah. Posledná splátka bola dohodnutá vo výške 1 492 492, preto je táto uvedená v inej výške, než splátky predchádzajúce. Súd priznal žalobcovi aj právo na úrok z omeškania zo sumy 100 000 000 Sk, avšak nie vo výške 17,88%, tak ako si to žalobca uplatnil, ale len v dohodnutej výške 14,5% ročne od 15. januára 1999 až do zaplatenia. Vo zvyšku, a to v rozdieli medzi uplatnenou a priznanou úrokovou sadzbou z omeškania súd návrh žalobcu zamietol.

Krajský súd modifikoval petit navrhnutý žalobcom, avšak mu nepriznal viac, než v návrhu žiadal.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že ich náhradu priznal žalobcovi, pretože bol v časti - 66% úspešný - pomer úspechu žalobcu k úspechu žalovaného v konaní predstavoval v konečnom vyjadrení 33,2%. Trovy konania predstavujú zaplatený súdny poplatok vo výške 16 596,96 eur, z čoho 33,2% je 5 510,19 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 14 770,80 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, a to podaním zo dňa 05.08.2010. Odvolanie žalovaný podal v časti rozsudku, ktorým bolo návrhu žalobcu vyhovené z dôvodu, že tento je vydaný na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci a prekážky veci právoplatne rozhodnutej.

Žalovaný od začatia konania navrhoval návrh žalobcu ako nedôvodný zamietnuť z dôvodov, že žalobca nepreukázal existenciu pohľadávky.

V priebehu konania sa zistilo, že ten istý žalobca podal voči žalovanému návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý bol uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 27 Cb-24K 90/97 zo dňa 16.01.2003 zamietnutý, okrem iného aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že má žalovanú pohľadávku. Podľa názoru žalovaného, teda o nároku žalobcu uplatňovaného v predmetnom konaní, bolo už raz rozhodnuté tak, že tento návrh bol zamietnutý a nárok neuznaný, čo má za následok prekážku veci právoplatne rozhodnutej a zároveň je aj dôkazom podporujúcim obranu žalovaného, že žalobca svoju pohľadávku dostatočne nepreukázal.

Ďalej sa zistilo, že Polícia ČR, Útvar korupcie a finančnej kriminality vedie trestné konanie pre podozrenie zo spáchania trestných činov podvodu a skrátenie cla, dane a podobných povinných platieb, a to v súvislosti s jednaním osôb konajúcich za obchodnú spoločnosť L., a. s. so sídlom v P.. V spise sa nachádzajú listinné dôkazy preukazujúce, že spoločnosť L., predtým s názvom M., a. s. dňa 7.4.1998 pristúpila ako dlžník k dlhu - nesplatenému úveru, ktorého zaplatenie je predmetom sporu. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že pokiaľ je vedené trestné stíhanie pre trestný čin skrátenia dane, je pravdepodobné, že táto spoločnosť ako dlžník s predmetnou pohľadávkou nakladala spôsobom, že vykázala jej vyrovnanie, čím si ju zahrnula do svojho účtovníctva ako náklad a v takom prípade bola pohľadávka splnená spoludlžníkom. Súd tejto skutočnosti nevenoval dostatočnú pozornosť, riadne nezistil, či a v akom rozsahu spoludlžník dlh splnil.

V priebehu konania žalovaný taktiež namietal prekážku začatého konania a požadoval konanie zastaviť, keďže si žalobca pred podaním návrhu uplatnil totožný nárok v trestnom konaní, ktoré bolo proti žalovanému vedené a ktoré bolo právoplatne zastavené až v roku 2008.

Podstatnú námietku o zániku úverového vzťahu dňom 19.2.1993 na základe dvojstrannej dohody oboch účastníkov úverového vzťahu súd neuznal. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že účastníci uzavreli dňa 14.1.1999 úverovú zmluvu, v ktorej si nedohodli žiadne osobitné podmienky pre ukončenie úverovej zmluvy. To znamená, že v zmysle § 449 Obch. zák. mali účastníci zmluvy právo využiť zásadu zmluvnej voľnosti, teda dohodnúť sa na ukončení úverovej zmluvy. Toto právo bolo plne využité, keď žalovaný listom zo dňa 10.2.1993 navrhol žalobcovi ukončiť zmluvný vzťah a jeho záväzky z toho vzťahu vyplývajúce vyrovnať realizáciou záložného práva. Ako dôvod žalovaný uviedol platobnú neschopnosť a záujem zamedziť narastaniu svojho dlhu. Žalobca na tento návrh

prostredníctvom svojho štatutárneho zástupcu neodkladne reagoval listom zo dňa 19.2.1993, keď mu oznámil, že pristupuje k návrhu žalovaného a k výkonu záložného práva. Podľa názoru žalovaného ide nepochybne o dva zrozumiteľné právne úkony smerujúce k uzavretiu dohody o ukončení úverovej zmluvy. Neobstojí tvrdenie krajského súdu, že list žalobcu zo dňa 19.3.1993 neobsahuje žiadne podstatné náležitosti jednostranného právneho úkonu podľa § 351 Obch. zák. Žalobca nespochybnil ani, že by žalovanému list zo dňa 19.3.1993 nebol doručený. Doručenie tohto listu preukazuje aj obsah samotného trestného spisu, pretože aj v trestnom konaní žalovaný na túto skutočnosť poukazoval.

Žalovaný taktiež namieta postup krajského súdu pri zabezpečovaní dôkazov, keď v priebehu konania vyzýval žalobcu na predloženie presnej špecifikácie uplatneného nároku. Svojim postupom súd naznačil pochybnosti o oprávnenosti a preukázanosti výšky uplatneného nároku žalobcom.

Žalovaný navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca sa napriek výzve súdu k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Žalovaný v odvolaní neuviedol, o ktorý konkrétny odvolací dôvod opiera odvolanie, avšak z obsahu odvolania možno vyvodiť, že uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ O. s. p., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., pretože v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo a v tej istej veci sa už prv začalo konanie, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ani jeden z tvrdených odvolacích dôvodov nie je v prejednávanej veci daný.

Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý považoval námietky žalovaného týkajúce sa tej skutočnosti, že v tej istej veci bolo už skôr začaté konanie (prekážka litispendencie) a že v tej istej veci bolo už skôr právoplatne rozhodnuté (prekážka rei iudicatae), neodôvodnené. Z uznesenia Krajskej prokuratúry Bratislava zo 14.11.2006

2 KV 76/05, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.03.2008 vyplýva, že prokurátor krajskej prokuratúry trestné stíhanie obvineného JUDr. M.Š. zastavil, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V danom prípade taktiež nebolo preukázané, že o veci bolo už právoplatne rozhodnuté. Výklad pojmu „tá istá vec“ znamená, že musí ísť o tých istých účastníkov a ten istý predmet konania (t. z. ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými účastníkmi konania - nie je pritom rozhodujúce, či pôvodní účastníci vystupujú v pôvodných procesných postaveniach). Ak sa teda konanie netýka tých istých subjektov, nemožno hovoriť o prekážke právoplatne rozhodnutej veci a výrok právoplatného rozhodnutia súdu nie je v tomto prípade záväzný pre súd, ktorý prejednáva inú právnu vec. Podľa konštantnej judikatúry o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak si súd určitú otázku v konaní posúdi prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie môže byť poňaté do výroku súdneho rozhodnutia a keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Právoplatný výrok uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. januára 2003, č. k. 27 Cb-24K 90/97, ktorým bol návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného ako dlžníka zamietnutý a ktorý v odôvodnení konštatuje, že žalobca nepreukázal, že má voči dlžníkovi pohľadávku a že navrhovateľ nepreukázal a nedoložil existenciu viacerých veriteľov, netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči tejto žalobe na plnenie.

Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal všetky žalobcom i žalovaným navrhnuté dôkazy a tieto boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je zrejmé z obsahu spisu. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti,

eventuálne vierohodnosti, alebo keď výsledok hodnotenia nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p. Úvaha krajského súdu, týkajúca sa vzniku úverovej zmluvy, poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 100 000 000 Sk žalovanému na základe úverovej zmluvy, porušovanie povinnosti žalovaného vyplývajúce z úverovej zmluvy nesplácaním úveru v lehote dohodnutej v úverovej zmluve, posúdenie otázky zániku úverovej zmluvy, ustálenie výšky peňažného záväzku žalovaného, úrokov z úveru i úrokov z omeškania, nebola svojvoľná či neprimeraná, naopak, má racionálny podklad, ktorý vychádzal z predmetu sporu a obrany žalovaného smerom k zisťovaniu skutkového stavu veci. Nemožno konštatovať, že by krajský súd aplikoval zákonné ustanovenia o dokazovaní v občianskom súdnom konaní tak, že by tým poprel ich účel a význam. V konaní nebolo preukázané, že by k zániku záväzku z úverovej zmluvy došlo splnením povinného, resp. realizáciou záložného práva, ktoré zabezpečovalo návratnosť úveru. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, kde v konaní nebolo preukázané, že úverový vzťah zanikol na základe odstúpenia od zmluvy S., a. s. K zániku úverového vzťahu nedošlo ani výpoveďou ani dohodou zmluvných strán, a preto správne ustálil, že úverový vzťah trval až do 14. januára 1999, t. j. v zmysle záverečných ustanovení bod VIII bod 1/ úverovej zmluvy zo dňa 14.1.1993.

Žalovaný v odvolaní taktiež namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd má za to, že súd použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, to znamená z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Keďže súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej

republiky rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 219 O. s. p. v napadnutej časti potvrdil, keďže tento je vo výroku vecne správny. S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania je správny tiež výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová